

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **V. D. P.**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, 739 51
Vyšní Lhoty 234
zastoupen Mgr. Petrem Škopkem, advokátem sídlem 269 01
Rakovník, Dukelských hrdinů 59/II

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2025 č. j. OAM-602/BA-BA07-VL18-PZ-
2025, o prodloužení doby trvání zajištění

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb.,

Shodu s prvopisem potvrzuje I.M.

o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) rozhodnuto, že žalobce je ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu), zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu doba trvání zajištění byla prodloužena do 28. 10. 2025. Žalobce namítal, že o mezinárodní ochranu nežádal už dříve, protože o této možnosti nevěděl. Nesouhlasí se závěrem žalovaného, že nesdělil žádné objektivní překážky vycestování do Vietnamu a pouze tvrdil, že v zemi původu má dluhy. Žalobce poukázal na to, že v rámci pohovoru dne 26. 6. 2025 uvedl, že z Vietnamu se rozhodl vycestovat do Rumunska v prosinci roku 2023 s platným cestovním pasem a rumunským vízem z důvodu vysokého dluhu u mafiánů, kteří mu vyhrožovali. Pokud by se vrátil bez finančních prostředků, dostane se do problémů s věřiteli a jeho život bude ohrožen. Na policii se s výhrůžkami neobrátil, ani nevyhledal jinou pomoc, neboť se domnívá, že by věřitelé ublížili jeho rodině a rodičům, kteří žijí ve vlasti. Žalobce uvedl, že pokud by byl propuštěn ze zajištění, má přislíbenou materiální pomoc od vietnamské komunity a nebyl by nucen nelegálně pracovat. Po propuštění ze zajištění by byl kontaktní na adrese X, jak vyplývá z potvrzení o zajištění ubytování. Kontaktní by byl rovněž prostřednictvím svého zástupce. V jeho případě tak nehrozí, že by po propuštění ze zajištění se stal nedostupným pro případný výkon rozhodnutí o vyhoštění. Zdůraznil, že i při zadržení spolupracoval s Policií ČR a následně se žalovaným. Argumentuje-li žalovaný tím, že nedisponuje cestovním dokladem a jeho ztrátu nijak neřešil, žalobce v žalobě tvrdil, že byl-li by propuštěn ze zajištění, obstaral by si nový cestovní doklad na konzulátním oddělení Velvyslanectví Vietnamské socialistické republiky v Praze. Za nesprávný považuje rovněž závěr žalovaného, že na území České republiky nemá žádné rodinné vazby a že tedy nemá žádnou motivaci zde zůstat pro potřeby řízení o udělení mezinárodní ochrany. V žalobě ujišťoval, že je motivován zůstat na území České republiky do doby, než bude rozhodnuto o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ve věci mezinárodní ochrany a o případné kasační stížnosti. Pokud by soud jeho žalobě vyhověl a na území České republiky by se již nenacházel, jeho návrat do České republiky by byl obtížný. Žalobce připustil, že sice žádost o udělení mezinárodní ochrany podal v zařízení pro zajištění cizinců, ovšem dle jeho názoru neexistují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. V této souvislosti opětovně zdůraznil, že je zadlužen u členů organizované zločinecké skupiny, kteří mu vyhrožovali. Má obavu obrátit se na orgány veřejné moci v domovském státě, protože by věřitelé ublížili jeho rodině. Žalobce vyslovil názor, že v jeho případě měl žalovaný aplikovat § 47 zákona o azylu a uložit mu zvláštní opatření. Zopakoval, že pro případ propuštění má přislíbenou materiální pomoc od vietnamské komunity a má kontaktní adresu, kterou by po propuštění využíval, navíc je právně zastoupen.

2. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. V napadeném rozhodnutí popsal skutkový stav a zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů shledal naplnění podmínek pro zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců. V podrobnostech žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, z něhož rovněž citoval. V písemném vyjádření také odkázal na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu. Žalovaný vyslovil přesvědčení o tom, že z napadeného rozhodnutí je jasně seznatelné, z jakých podkladů správní orgán vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Rozhodl v souladu se zákonem a platnou judikaturou. Zdůraznil, že s ohledem na předchozí pobyťovou historii, jak je popsána v napadeném

rozhodnutí a platnou judikaturu, nelze přijmout tvrzení žalobce, že bude pobývat na adrese, kterou mu poskytne vietnamská komunita. Z postupu žalobce je zřejmé, že jeho propuštěním ze zajištění by byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany, a že s ohledem na absenci jakýchkoli vazeb v České republice, absenci dokladů, jeho nelegální pobyt a výkon zaměstnání, nerespektování správního vyhoštění a jeho dosavadní jednání a chování vůči správnímu orgánu a jeho povinností účastníka správního řízení, nelze očekávat jeho součinnost v průběhu aktuálního řízení o mezinárodní ochranu bez nutnosti omezení osobní svobody. Proto správní orgán shledal naplnění podmínek stanovených § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

3. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, a to v souladu s ust. § 46 odst. 8 zákona o azylu, neboť žalobce nařízení jednání nenavrhoval.
4. Ze správního spisu bylo zjištěno, že rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 22. 5. 2025 č. j. KRPA-165880-14/ČJ-2025-000022-ZSV byl žalobce zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů za účelem správního vyhoštění. Důvodem zajištění byla skutečnost, že dne 22. 5. 2025 byl hlídkou OPKPE vyzván k prokázání totožnosti, přičemž předložil pouze plnou moc a doklad o zajištění ubytování. Následnou lustrací bylo zjištěno, že cizinec neprochází žádnou evidencí, a tím vzniklo podezření, že se nachází na území České republiky neoprávněně. Z tohoto důvodu byl zadržen, zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem správního vyhoštění. Žalobce byl vyslechnut orgány policie jako účastník správního řízení dne 22. 5. 2025 a kromě údajů o své totožnosti a státní příslušnosti sdělil, že do České republiky přicestoval vozidlem taxi asi dne 28. 2. 2025 z Rumunska, kam přiletěl z Vietnamu 15. 12. 2024 na rumunské vízum za účelem zaměstnání. V Rumunsku práci nenašel, a proto přicestoval do České republiky. Tvrdil, že cestovní doklad ztratil někdy v březnu 2025. O azyl v minulosti nikde nežádal, nezaregistroval se k pobytu na území České republiky a svého protiprávního jednání v souvislosti s neoprávněným pobytem na území České republiky si je vědom. Uvedl, že pracuje brigádně pro své krajany na různých místech v Praze i mimo Prahu. Je ženatý, má dvě děti, rodinní příslušníci žijí ve Vietnamu. Na území České republiky nemá žádný majetek ani pohledávky a závazky a nežije zde nikdo z jeho rodiny. S občanem Evropské unie společnou domácnost nesdílí. Nemá zde žádné rodinné, kulturní ani jiné vazby. Peníze na vycestování nemá. Neexistuje žádná překážka vycestování, kromě dluhů, které doma má a musí je splatit. Vietnam je bezpečná země, a pokud by tam neměl dluhy, vrátil by se domů.
5. Ze správního spisu se dále podává, že dne 27. 5. 2025 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky.
6. Rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 5. 2025 č. j. OAM-602/BA-BA07-BA03-Z-2025 žalovaný rozhodl o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu doba trvání o zajištění byla stanovena do 13. 9. 2025. Žalovaný v uvedeném rozhodnutí vycházel ze zjištění z informací poskytnutých příslušnými složkami Policie České republiky, jak jsou tyto citovány výše, dále ze zjištění, že žalobce 27. 5. 2025 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž neuvedl žádné konkrétní důvody jejího

podání. Správní orgán posoudil všechny zjištěné skutečnosti, týkající se žalobce a jeho dosavadního pobytu na území České republiky, relevantní ve smyslu § 46a zákona o azylu. Konstatoval, že žalobce na území České republiky pobýval nelegálně bez jakéhokoli povolení k pobytu a pokud by nebyl zadržen policií, zjevně by ve svém nelegálním pobytu v České republice pokračoval. Přiznal, že pracuje brigádně pro krajany v Praze i mimo Prahu, a tedy kromě nelegálního pobytu rovněž vykonával na území České republiky nelegálně pracovní aktivity, tedy kromě pobytových pravidel nerespektoval ani pravidla upravující otázku zaměstnanosti cizinců na území České republiky. Před jeho zajištěním nikdy nežádal o mezinárodní ochranu, a to nejen v České republice, ale ani v Rumunsku, kde pobýval od prosince 2024, přestože ani v tom mu objektivně nic nebránilo. Sám neuvedl žádné objektivní překážky vycestování do vlasti ve vztahu ke státním orgánům nebo bezpečnostním složkám země jeho původu, pouze sdělil, že má ve Vietnamu dluhy. Dále žalovaný vycházel ze zjištění, že žalobce nemá nikde nahlášenou adresu, nedisponuje cestovním dokladem. Na území České republiky nemá žádné rodinné ani jiné vazby. O udělení mezinárodní ochrany požádal až po zadržení Policií České republiky, zajištění za účelem správního vyhoštění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Žalovaný dospěl k závěru, že z výpovědi žalobce v rámci správního řízení nevyplynulo naprosto nic, co by mu v případě, že by měl o podání žádosti skutečný zájem, bránilo v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu v České republice před jeho zadržením a umístěním do zařízení pro zajištění cizinců, resp. z jednání žalobce je zcela zřejmé, že svou žádost o mezinárodní ochranu podal toliko ve snaze oddálit, zmařit nebo znemožnit realizaci jeho správního vyhoštění, neboť hrozba nuceného návratu do vlasti se po jeho zajištění stala reálnou. Žalovaný vyslovil přesvědčení, že v případě osoby, která palčivě pociťuje potřebu mezinárodní ochrany, k dané možnosti přistoupí bezprostředně poté, co má k tomu příležitost. Byť tak žalobce mohl i během svého pobytu na území ČR učinit již dříve, a to vzhledem k tomu, že na území České republiky pobývá od února 2025, o mezinárodní ochranu požádal až po zajištění. O mezinárodní ochranu mohl požádat také v Rumunsku, kde pobýval od prosince roku 2024. Žalovaný dále posoudil, zda lze žalobci uložit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu a dospěl k negativnímu závěru. Uvedl, že žalobce na území České republiky nemá žádné rodinné ani jiné vazby, nemá tudíž žádnou motivaci zůstat na území České republiky a být správnímu orgánu k dispozici pro potřeby správního řízení na konkrétně určitelném a stabilním místě. V České republice není nikde hlášen k pobytu, je tedy zjevné, že není možnost jej kontaktovat na jakékoli adrese v České republice a předpokládat, že se na ní skutečně bude zdržovat. V České republice nemá ani jiné vazby, ani majetek, nemá peníze na vycestování. Nemá možnost získat finanční prostředky legálním způsobem, a to z důvodu neoprávněného pobytu na území České republiky a nemožnosti zde legálně pracovat, a tedy nelze očekávat ani možnost jeho pravidelného docházení na pracoviště správního orgánu za účelem kontroly jeho součinnosti, kdy i toto si vyžaduje určité finanční náklady. Pokud jde o možnost zdržování se v pobytovém středisku, žalovaný připomenul, že tato střediska jsou koncipována jako otevřená, nelze v nich absolutně omezit pohyb žadatelů mimo středisko, k opuštění střediska na dobu kratší 24 hodin žadatel nepotřebuje ani povolení správního orgánu a ten není oprávněn mu v opuštění jakkoli zamezit. Pobyt v pobytovém středisku je navíc zcela na náklady správního orgánu a státu, včetně úhrady stravování a dalších potřeb žadatele a žadatel tak není ani v tomto směru jakkoli motivován ve středisku zůstat jako v případě, že by si své náklady hradil ze svých zdrojů. S ohledem na předchozí jednání žalobce, kdy tento v České republice pobýval i pracoval nelegálně, jasně tím vyjádřil svůj nulový respekt

k dodržování právních předpisů České republiky a dle správního orgánu nelze oprávněně očekávat, že v jeho případě umístění do otevřeného pobytového střediska by se na tomto jeho jednání cokoliv změnilo a zůstal by správnímu orgánu k dispozici pro provedení správního řízení ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany až do doby následného správního vyhoštění z České republiky v případě zamítnutí žádosti. Správní orgán měl za prokázané, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet. Správní orgán vzal rovněž za prokázané, že by v případě zrušení zajištění po dobu řízení ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce pokračoval ve skrývání se před státními orgány, aby mohl započít svou nelegální činnost za účelem výděлку, jak měl dle svých slov v úmyslu. Z postupu žalobce tak dle správního orgánu je zřejmé, že by jeho propuštěním ze zajištění byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany, a že s ohledem na absenci jakýchkoli vazeb v České republice, absenci dokladů, nelegální pobyt a nelegální výkon zaměstnání a jeho dosavadní jednání a chování vůči správnímu orgánu a povinností účastníka správního řízení, nelze očekávat jeho součinnost v průběhu aktuálního řízení o udělení mezinárodní ochrany bez nutnosti omezení jeho osobní svobody. Proto správní orgán shledal naplnění podmínek stanovených § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný rovněž dovodil, že žalobce není osobou vyloučenou z aplikace § 46a odst. 1 zákona o azylu. Následně se zabýval maximální délkou doby, na kterou bude žalobce zajištěn po dobu řízení ve věci mezinárodní ochrany podle § 46a odst. 5 zákona o azylu a rozhodl o zajištění žalobce v délce 110 dnů, přičemž dobu zajištění podrobně odůvodnil v citovaném rozhodnutí na str. 4 – 5.

7. Rozhodnutí o zajištění ze dne 30. 5. 2025 žalobce nenapadl žalobou ve správním soudnictví.
8. Ze správního spisu se dále podává, že dne 31. 7. 2025 č. j. OAM-602/BA-BA07-HA06-2025 žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Z informačního systému zdejšího soudu plyne, že žalobce podal žalobu proti uvedenému rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2025, jímž mu nebyla udělena mezinárodní ochrana, žaloba je vedena pod sp. zn. 62 Az 26/2025. O žalobě nebylo ke dni vydání rozsudku zdejšího soudu ve věci č. j. 19 Az 33/2025, tj. ke dni 26. 9. 2025, rozhodnuto.
9. Dne 9. 9. 2025 žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí č. j. OAM-602/BA-BA07-VL18-PZ-2025, které nabylo právní moci 10. 9. 2025, jímž prodloužil dobu trvání zajištění do 28. 10. 2025, tedy o celkem 45 dnů.
10. Podle ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.
11. Podle ust. § 47 odst. 1 zákona o azylu zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutí ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se

v pobytovém středisku určeném ministerstvem nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.

12. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu, ministerstvo v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění, kterou lze prodloužit, a to i opakovaně, nejdéle na 180 dnů.
13. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakého skutkového stavu žalovaný vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je právně posoudil, tedy i jaké důvody jej vedly k prodloužení doby zajištění žalobce a proč toto další zajištění bylo nezbytné. K tomu soud poznamenává, že judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že rozhodnutí o prodloužení zajištění je nutno chápat jako rozhodnutí obsahově navazující na rozhodnutí o zajištění. Cizinec je s předchozím rozhodnutím o zajištění i s obsahem spisového materiálu detailně seznámen, proto není nezbytné okolnosti týkající se vydání rozhodnutí o zajištění při rozhodování o prodloužení délky zajištění detailně znovu popisovat; postačí stručné shrnutí dosavadního průběhu řízení a uvedení důvodů, pro které byl cizinec původně zajištěn. Za nezměněných skutkových okolností budou důvody pro trvání zajištění zpravidla shodné, jako byly důvody popsány v prvním rozhodnutí o zajištění cizince, proto na něj postačí v odůvodnění v podrobnostech odkázat (viz rozsudky NSS č. j. 1 As 90/2011-124, č. j. 2 As 115/2013-59). Uvedené lze vztáhnout i na rozhodnutí žalovaného v posuzované věci. Dle názoru soudu v souladu s ustálenou judikaturou žalovaný v napadeném rozhodnutí zdůvodnil prodloužení zajištění nezměněnými skutkovými okolnostmi od doby vydání prvního rozhodnutí o zajištění žalobce, objasnil konkrétní okolnosti věci ve vazbě na pobytovou historii žalobce. Poukázal na to, že žalobce pobýval na území České republiky nelegálně bez jakéhokoli povolení k pobytu, rovněž na území České republiky nelegálně vykonával pracovní aktivity, tedy kromě pobytových pravidel nerespektoval ani pravidla upravující otázku zaměstnanosti cizinců na území České republiky. Žalovaný zohlednil i sociální poměry žalobce, jakož i jeho rodinnou situaci a skutečnost, že v České republice nemá žádné zázemí, nesdílí společnou domácnost s občanem Evropské unie, není nikde hlášen v České republice k pobytu. Co se týká samotného prodloužení zajištění žalobce dle § 46a odst. 5 zákona o azylu, vzal v této souvislosti v úvahu zejména skutečnost, že podle § 32 odst. 6 zákona o azylu je soud povinen žalobu žadatele umístěného v zařízení pro zajištění cizinců proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany projednat a rozhodnout přednostně a s nejvyšším urychlením, nejpozději do 60 dnů ode dne, kdy podaná žaloba bude prostávat a bude mít všechny náležitosti. Vzhledem ke skutečnosti, že od podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu ze strany žalobce dne 24. 8. 2025 zbývá z maximální délky soudního řízení ještě 40 dnů, kdy tyto ještě zároveň spadají do možné maximální lhůty pro zajištění žalobce v délce 180 dnů, společně s průměrnou celkovou 5 denní lhůtou na doručení a vyznačení právní moci rozsudku v rámci soudního řízení, činí tak dle správního orgánu celková lhůta pro prodloužení zajištění v současné době 40 + 5 dnů, tedy celkem 45 dnů a vzhledem k výše uvedenému rozhodl o prodloužení zajištění žalobce do 28. 10. 2025. V napadeném rozhodnutí se žalovaný v dostatečné míře vypořádal i s nemožností aplikace zvláštních opatření uvedených v § 47 zákona o azylu, a i v tomto směru konstatoval, že se v situaci žalobce nezměnilo naprosto nic, co by vedlo správní orgán ke změně jeho závěru vyjádřeného v rozhodnutí o zajištění žalobce. Žalovaný zohlednil pobytovou historii žalobce, nerespektování právních předpisů České republiky, zabýval se i osobními poměry žalobce. Soud ve shodě s žalovaným zastává názor, že jsou zde důvodné obavy, že by žalobce s žalovaným nespolupracoval v případě, že by mu bylo uloženo některé ze

zvláštních opatření. Nadále zde i dle názoru soudu není žádná záruka, že by žalobce plnil všechny povinnosti spojené se zvláštním opatřením a se správními orgány spolupracoval, přestože formálně deklaruje opak.

14. Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí je zcela v souladu se zákonem, je přezkoumatelné. Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
15. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 26. 09. 2025

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně